

DRUHÁ KAPITOLA

CASALTA, TOSKÁNSKO, 12. APRÍLA 1973
PRED DVANÁSTIMI ROKMI

LUCREZIA

Naša domáca Matilde v zástere uviazanej na mašľu a s vlnitými tmavými vlasmi zopnutými do chvosta stála pri sporáku a miešala omáčku. Pri nej bola moja sestra – dvojča Bianca, poslušná a milá ako vždy, s miskou čerstvo postrúhaného parmezánu v ruke. Vzduch bol presýtený vôňou paradajok a bazalky a cez dvere, ktoré sa otvárali na dvor, prenikali zlatisté lúče zapadajúceho slnka.

Sedela som za stolom, bosá a špinavá popoludní strávenom v kopcoch okolo nášho domu. Vlasy som mala ako hniezdo. Otec poslal jedného zo svojich mužov, Diega, aby ma našiel a priviedol domov. Teraz som čakala, že si ma zavolá do pracovne a pravdepodobne mi bude vyčítať, ako sa správam, odkedy zomrela mama. Chodila som poza školu, odmietala som nosiť topánky, česať si vlasy, ísť s rodinou do kostola a tráviť čas v dome, kým nepadla noc. Okrem toho som si bola takmer istá, že niekto prezradil, že trávim čas so synom otcovho nepriateľa Vannim Orafim.

Nezáležalo mi na otcovom hlúpom spore. Orafiavci boli našimi spojencami dve generácie, až kým sa môj otec nepohádal s Ghepardom Orafim pre niečo, čo nikto nikdy nepomenoval nahlas. My

dcéry sme, pravdaže, nepoznali podrobnosti – povedali nám len, že im ide o naše pozemky, chcú zničiť našu rodinu a podnik a máme zakázané udržiavať s nimi akýkoľvek kontakt.

Bianca na mňa stále vrhala pohľady a spodná pera sa jej triasla, čo ma dráždilo a zároveň mi to lámalo srdce. Neznášala, keď som mala problémy, a snažila sa byť dvakrát taká pokojná a poslušná, akoby ma mohla kryť svojím dobrým správaním, aby tým vynahradila moje vzbury. Od matkinej nehody som bola nezvládnuteľná a ona ešte sladšia a poddajnejšia.

Vždy sme boli rozdielne, ale posledných pár mesiacov medzi nami vyhlbilo priepasť: obe sme sa snažili čo najlepšie vyrovnať s tým, čo nás postihlo, ale zvolili sme si opačné spôsoby. Bianca sa snažila zmierniť okolnosti, ako sa len dalo, akoby život bol divá šelma, s ktorou sa dá zbližiť, aby vás nezožrala. Ja som tú šelmu provokovala a čakala, kedy ma dostihnú následky a zatrasú touto klietkou, v ktorej sme všetci žili, zatrasú otcovými vreckami, aby z nich vypadli kľúče od klietky. Nahovárala som si, že to najhoršie na svete sa už predsa stalo. Pravdaže, myľila som sa.

Íroniou bolo, že náš otec nemal Biancu radšej, aj keď bola taká mierna a poddajná. Bola preňho takmer neviditeľná. Keď sa nad tým zamyslím, možno práve to chcela, aby sa jej nič nestalo. A chcela, aby som sa riadila rovnakou stratégiou, aby sa nič nestalo ani mne.

„Nemôžeš sa skrátka správať normálne?“ pýtala sa ma všetkými možnými tónmi, od podráždeného po prosebný, od rozhorčeného po zúfalý.

Nemohla som. Podľa matky som bola búrlivá, podľa Matildy tvrdohlavá, otec ma nenazýval nijako, ale každý deň ho premáhala čoraz väčšia nechúť.

Už tri mesiace som sa umárala žiaľom po tom, ako moja milovaná krásna mama zomrela po páde na nerovnom teréne neďaleko od domu. Bola som ako užialené kľbko samoty a nikto sa ku mne nedokázal dostať na to pichlavé vyprahnuté miesto, kde som sa ocitla. Nemohla

som urobiť, čo odo mňa žiadala Bianca – moja vlastná vôľa ustúpila smútku a zúrivosti, ktoré vrčali v mojej mysli a nedali mi pokoj.

V ten deň sa nad vilou vznášal mrak hnevu a jeho zdrojom bolo drobné vychudnuté dvanásťročné dievča, ktoré sedelo na stoličke s rukami okolo kolien a so zvrášteným obočím. Ja, to zlé dvojča, to, ktoré vzdoruje otcovej autorite a zakráda sa po okolí ako vlčie dieťa.

Zdalo sa, že Fosco Falconeri, môj otec a hlava našej rodiny, ktorého autorita bola vždy nespochybniteľná, mal už rebelujúceho dieťaťa plné zuby. Od matkinej smrti si ma do svojej pracovne zavolať už dvakrát. Dvakrát som stála na koberci pred masívnym dreveným stolom so sklonenou hlavou, aby som zakryla, ako ním pohľadám, a počúvala jeho pokojné, vyrovnané varovné slová. Za jeho pokojom a vyrovnanosťou som vycítila zúrivosť ticho vrčiacej šelmy, ktorá každú chvíľu začne revať.

Teraz si ma zavolať tretíkrát. Tušila som, že tentoraz to bude iné. Horšie.

„*Signor* Fosco už má na teba čas.“ Naša slúžka Laura vošla do kuchyne a podala mi ruku, akoby som bola malé dievčatko. Odmietla som ju prijať a šla som sama. Kamenné schody ma chladili na nohách. Krok za krokom som kráčala po chodbe lemovanej širokými drevenými trámami. Mdlý obraz mňa a Laury sa odrážal vo francúzskych oknách a celý čas nás sprevádzal. Za sklom sa črtali ružové kriky, ktoré vysadila moja mama.

Otec zvyčajne neudeloval tresty. Vlastne ani pochvaly. Len príkazy. Takmer nikdy sme s ním netrávili čas, teda okrem Biancy, ktorej občas niečo povedal, alebo ju pohladkal po hlave ako dobre vycvičeného psa. Všetky záležitosti týkajúce sa výchovy nás dievčat mali na starosti matka a Matilde: otec nemusel zasahovať takmer nikdy, lebo sme všetky vedeli, že jeho slovo je zákon a nikto sa mu neodvážil odporovať.

Okrem mňa.

Boli sme už takmer pri otcových dverách, keď som kútikom oka cez sklo zbadala za ružovým kríkom postavu. V prvej chvíli som si

pomyslela, že je to môj alebo Laurin odraz, no potom som si uvedomila, že to nie je ani jedno, ani druhé.

Ruže ju obklopovali ako koruna z okvetných lístkov a trňov, zlaté svetlo zapadajúceho slnka jej žiarilo spoza chrbta a pohľad upierala rovno na mňa. Hruď sa jej dvíhala a klesala, akoby lapala po dychu, akoby sa bála. Bola to moja matka. Bola som taká šokovaná, že som neotvorila francúzske okno na konci chodby – namiesto toho som skríkla, vrhla sa na sklo a začala doň tĺcť pästami. Nebola som silná, ale jedna zo sklených tabúl bola uvoľnená a vypadla z kovového rámu. Preletela som rovno cezeň a dopadla tvárou na štrk v sprške sklených črepov a krvi. Ozvala sa zmes výkrikov a zvukov bežiacich nôh, no potom všetko prehlušil otcov silný hlas, ktorý vyštekol na Lauru, aby zavolala lekára.

Zistila som, že ležím na chrbte v otcovom náručí a hľadím mu do tváre. Bola okolo neho čierna aura, čo ma vydesilo viac, ako som dokázala vyjadriť.

„Videla som mamu...“ zašepkala som.

Vytreštil oči a bez slova ma pustil. Matilde si položila svoju hlavu na kolená a Bianca mi pritíska ruku na čelo.

Otec zmizol v pracovni a zostal tam celý čas, kým sa dialo, čo sa dialo. Vôbec si nespomínam, čo bolo potom – ani na príchod sanitky, ani na odvoz do nemocnice.

Už nikdy som ho nevidela.

Keď som sa spamätala, ležala som v cudzej posteli, ktorá mi pripadala príjemne svieža. Nado mnou sa skláňala žena v zelenom a cez napoly stiahnuté žalúzie prenikalo biele slnečné svetlo.

Prvé, čo som zašepkala, bolo: „Moja mama žije.“

Z druhej strany postele sa ozval tichý vzdych. Keď som sa obrátila, zistila som, že tam sú Bianca a Matilde. Bianca vyzerala zarazene a Matilde si pritískala ruku na ústa.

„*Piccola*, nežije,“ povedala Matilde. „Je mi to ľúto, ale zomrela na kopcoch nad Casaltou a ty sa s tým musíš zmieriť. My všetci sa s tým musíme zmieriť.“ Zľahka sa dotkla mojej obviazanej ruky.